

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, (hierna: de rechtbank) van 17 december 2009 in zaak nr. 09/24393
in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juli 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 december 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De minister van Justitie (hierna: de minister) en de vreemdeling hebben een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 maart 2010, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, bijgestaan door mr. H. Postma, advocaat te Groningen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.2. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.2.1. De vreemdeling heeft eerder, op 1 februari 2007 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 8 februari 2007 is deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 6 juli 2009 is van gelijke strekking als dat van 8 februari 2007.

2.2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan

worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.2.4. De rechtbank heeft onderkend dat zij ter bepaling van de omvang van de door haar te verrichten toetsing allereerst ambtshalve moet treden in de vraag of, voor zover thans van belang, aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Door op grond van de enkele omstandigheid dat niet in geschil is dat de vreemdeling in Nederland tot het christendom is bekeerd, zonder te onderzoeken of hij ter staving van de onderhavige, op 30 juni 2009 ingediende, aanvraag een origineel doopcertificaat heeft getoond of overgelegd, ervan uit te gaan dat inderdaad sprake is van zodanige bekering en het besluit van 6 juli 2009 vervolgens te toetsen als ware het een eerste afwijzing, heeft zij voormelde beoordeling evenwel niet daadwerkelijk verricht. Dat leidt, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen, evenwel niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.2.5. In het rapport van het op 30 juni 2009 gehouden gehoor is vermeld dat de vreemdeling bij zijn aanvraag onder meer een origineel doopcertificaat van de Perzische kerk Kores te Apeldoorn heeft overgelegd, waaruit blijkt dat hij op 10 augustus 2008 in die kerk is gedoopt. Daarmee heeft hij voldoende gestaafd dat zijn de bekering na het eerdere afwijzende besluit en in Nederland heeft plaatsgevonden. De bekering is derhalve aan te merken als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid, als hiervoor bedoeld.

2.3. De staatssecretaris betoogt in grief 1 dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, nu uit het algemeen ambtsbericht inzake Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 blijkt dat tot het christendom bekeerde voormalige moslims bij terugkeer naar Iran kunnen worden gearresteerd en gedurende een kortere dan wel een langere periode kunnen worden vastgehouden en mishandeld, vooral als sprake is van een actieve bekering van moslims, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, als bekeerde christen, bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Daartoe voert hij aan dat het thans geldende beleid, dat is neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire nr. 2007/15 (Strct. 27 juli 2007, nr. 143, p. 8; hierna: het WBV 2007/15), is gebaseerd op de ambtsberichten inzake Iran

van juni 2007, zoals geactualiseerd op 12 februari 2008, en van 22 juli 2008 en dat de inhoud van het ambtsbericht van mei 2009 geen blijk geeft van een verandering in de situatie voor deze groep van personen ten opzichte van die eerdere ambtsberichten. Daarbij geldt dat de in die ambtsberichten weergegeven informatie aldus moet worden begrepen dat enkel het aannemelijk maken van de nieuwe geloofsovertuiging onvoldoende is voor statusverlening. De rechtbank heeft niet onderkend dat de hiervoor vermelde omstandigheden en de omstandigheid dat de Iraanse president het wetsvoorstel van 23 december 2007 tot wijziging van het Iraanse Wetboek van Strafrecht, in die zin dat afvalligen van de islam met de doodstraf worden bestraft, ter goedkeuring aan het Iraanse parlement heeft voorgelegd, zijn betrokken bij de totstandkoming van het WBV 2007/15, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. In de eerdere asielprocedure is bij besluit van 8 februari 2007 het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig geacht. De vreemdeling heeft dienaangaande in de onderhavige procedure geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd. Dat betekent dat aan de onderhavige asielaanvraag van de vreemdeling uitsluitend ten grondslag ligt dat hij in Nederland tot het christendom is bekeerd.

2.3.2. Gelet op de in voormelde ambtsberichten weergegeven informatie heeft de staatssecretaris terecht geen aanleiding gezien Iraanse christenen aan te wijzen als groep van wie de enkele bekering tot het christendom voldoende is voor statusverlening. In die ambtsberichten is vermeld dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken kunnen bezoeken en bijbelonderricht kunnen krijgen en dat van enige bijzondere aandacht van de Iraanse autoriteiten voor christenen en tot het christendom bekeerde voormalige moslims onder de terugkerende Iraniërs niets bekend is. Dat uit die informatie ook blijkt dat christenen in Iran beperkingen kunnen ondervinden ten aanzien van de uitoefening van het christelijk geloof, rechtvaardigt niet reeds de conclusie dat zij enkel vanwege het feit dat zij christen zijn bij terugkeer naar Iran een reëel risico lopen op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

2.3.3. In het WBV 2007/15 zijn, voor zover thans van belang, Iraanse vreemdelingen die in Nederland tot het christendom zijn bekeerd, aangewezen als specifieke groep van personen, ten aanzien van wie paragraaf C2/2.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van toepassing is. Zij kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij in Nederland bekeerd zijn en vóór hun vertrek uit Iran al om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging problemen hebben ondervonden, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen. Daarbij wordt in het WBV 2007/15 geen onderscheid gemaakt tussen tot het christendom bekeerde voormalige moslims die tevens moslims trachten te bekeren tot het christendom en zij die dat niet doen.

2.3.4. In deze zaak en in de tegelijkertijd ter zitting bij de Afdeling behandelde zaak nr. 200902318/1/V2 heeft de minister toegelicht dat reeds in het algemeen ambtsbericht inzake Iran van maart 1998 aandacht is besteed aan de positie van bekeerlingen en de problemen die zij bij terugkeer naar Iran kunnen ondervinden bij het verrichten van bekeringsactiviteiten. Onder verwijzing naar brieven aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 25 juni 1999 (Kamerstukken II 1998/99, 19 637, nr. 447), van 6 oktober 1999 (Kamerstukken II 1999/00, 19 637 en 26 646, nr. 481), van 12 januari 2000 (Kamerstukken II 1999/00, 19 637, nr. 492), van 28 februari 2006 (Kamerstukken II 2005/06, 19 637, nr. 1021) en van 3 juli 2007 (Kamerstukken II 2006/07, 19 637, nr. 1164), heeft hij voorts uiteengezet dat ook in de daaropvolgende jaren is onderkend dat in Iran de positie van tot het christendom bekeerde moslims verschilt al naar gelang zij bekeringsactiviteiten verrichten en dat zij in Iran problemen kunnen ondervinden, indien zij moslims trachten te bekeren tot het christendom. Dit is echter nimmer aanleiding geweest om over te gaan tot het formuleren van specifiek beleid voor in Nederland tot het christendom bekeerde moslims die in Iran bekeringsactiviteiten wensen te verrichten. Dit aspect is ook bij de totstandkoming van het in het WBV 2007/15 neergelegde beleid betrokken, aldus de minister.

2.3.5. De beleidsconclusies in het hiervoor onder 2.3.3. weergegeven beleid zijn, zoals in punt 1 van het WBV 2007/15 is vermeld, mede gebaseerd op het ambtsbericht van juni 2007. Uit dat ambtsbericht, zoals geactualiseerd op 12 februari 2008, blijkt dat bekeringsactiviteiten in Iran verboden zijn en dat repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden, vooral als sprake is van een actieve bekering van moslims. In de Iraanse strafwetgeving zijn echter geen strafbepalingen opgenomen met betrekking tot afvalligheid van de islam dan wel het verrichten van bekeringsactiviteiten. Dit wordt bevestigd in het algemeen ambtsbericht van 22 juli 2008, waarbij voorts is vermeld dat er geen aanwijzingen zijn dat de houding van de autoriteiten zich jegens - bekeerde - christenen in de verslagperiode heeft gewijzigd. In deze ambtsberichten is verder vermeld dat niet bekend is of in de verslagperiode geweld is gebruikt tegen christenen dan wel tegen tot het christendom bekeerde voormalige moslims. In het ambtsbericht is tevens melding gemaakt van de omstandigheid dat de Iraanse president het wetsvoorstel, waardoor terdoodveroordeling voor afvalligheid mogelijk wordt, ter goedkeuring aan het Iraanse parlement heeft voorgelegd. Dienaangaande heeft de staatssecretaris zich in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 21 oktober 2008 (Kamerstukken II 2008/09, 19 637, nr. 1231) op het standpunt gesteld dat hij deze omstandigheid bij de beleidsvorming heeft betrokken, doch dat hij het niet aangewezen acht om vooruit te lopen op onzekere gebeurtenissen. Ook in het ambtsbericht van mei 2009 is vermeld dat in de verslagperiode de autoriteiten onverminderd streng optraden tegen bekeerders en bekeerlingen. Met name evangeliserende christenen worden nauwgezet in de gaten gehouden. Voorts is vermeld dat de wijze van maatschappelijk kunnen functioneren voor een groot deel wordt bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden, maar van enige bijzondere aandacht van

de Iraanse autoriteiten voor christenen en tot het christendom bekeerde voormalige moslims onder terugkerende Iraniërs is niets bekend.

2.3.6. Uit de hiervoor onder 2.3.4. genoemde stukken blijkt dat bij de vaststelling van het te voeren asielbeleid al sinds lange tijd aandacht wordt besteed aan de positie van in Nederland tot het christendom bekeerde moslims die terugkeren naar Iran. In dit kader wordt mede onder ogen gezien of het aangewezen is om onderscheid te maken tussen tot het christendom bekeerde voormalige moslims die tevens moslims trachten te bekeren tot het christendom en zij die dat niet doen. De in voormelde ambtsberichten weergegeven informatie, die in essentie niet afwijkt van informatie uit andere openbare bronnen, geeft er blijk van dat tot het christendom bekeerde moslims bij terugkeer naar Iran problemen kunnen ondervinden ten aanzien van de uitoefening van het christelijk geloof, met name indien zij daar moslims trachten te bekeren tot het christendom. Van deze bekeerlingen mag worden verwacht dat zij zich terughoudend opstellen wat betreft het verrichten van bekeringsactiviteiten, teneinde de problemen die zij als gevolg daarvan mogelijk zullen ondervinden te vermijden. Dat zij, door in zoverre terughoudendheid te betrachten, het christelijk geloof in Iran wellicht niet op dezelfde wijze kunnen uitoefenen als in Nederland, betekent nog niet dat zij bij hun geloofsuitoefening zodanig ernstige beperkingen ondervinden dat zij reeds vanwege de door hen gevreesde problemen bij het ontplooiën van voormelde activiteiten in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

2.3.7. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris in de informatie die is weergegeven in de hiervoor onder 2.3.5. vermelde, van na het WBV 2007/15 daterende, ambtsberichten terecht geen aanleiding gezien voor aanpassing van dit WBV. Die informatie biedt evenmin grond voor het oordeel dat de staatssecretaris ten onrechte geen nader onderscheid heeft gemaakt tussen tot het christendom bekeerde voormalige moslims die tevens moslims trachten te bekeren tot het christendom en zij die dat niet doen. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat voormelde terughoudendheid bij het verrichten van bekeringsactiviteiten van hem niet kan worden verwacht. De rechtbank heeft in de omstandigheid dat de vreemdeling als in Nederland tot het christendom bekeerde moslim bij terugkeer naar Iran problemen kan ondervinden die verband houden met zijn afvalligheid van de islam dan wel zijn bekeringsactiviteiten dan ook ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat het besluit van 6 juli 2009 onvoldoende is gemotiveerd en om die reden niet in stand kan blijven. De grief slaagt.

2.4. Grief 2 is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat, nu uit het ambtsbericht van mei 2009 blijkt dat voor tot het christendom bekeerde voormalige moslims een reëel risico bestaat bij terugkeer naar Iran te worden gearresteerd en te worden vastgehouden en er blijkens het ambtsbericht van 22 juli 2008 berichten zijn dat gedetineerden medische zorg wordt onthouden teneinde hen te dwingen een bekentenis af te leggen dan wel hen extra te straffen, en voorts niet in geschil is dat de vreemdeling lijdt aan diabetes en in zoverre afhankelijk is van een voortdurende behandeling, de staatssecretaris ook in zoverre onvoldoende heeft gemotiveerd dat de

vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.4.1. Nu de in deze grief bestreden overweging is gegrond op het hiervoor onjuist bevonden oordeel van de rechtbank, slaagt deze evenzeer.

2.5. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt als volgt overwogen.

2.6. De informatie uit de door de vreemdeling overgelegde stukken, waaronder het ambtsbericht inzake Iran van januari 2010 en het "International Religious Freedom Report 2009" van het U.S. Department of State van 26 oktober 2009, komt in wezen overeen met de informatie die ook bij het onder 2.3.6. en 2.3.7. weergegeven oordeel is betrokken. Deze informatie geeft reeds daarom geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen.

2.7. De beroepsgrond van de vreemdeling, dat de staatssecretaris zijn aanvraag niet in een aanmeldcentrum-procedure heeft kunnen afwijzen, zonder nader onderzoek te verrichten naar de risico's die in Nederland tot het christendom bekeerde moslims bij terugkeer naar Iran lopen, treft, gelet op het vorenstaande, evenmin doel.

2.8. Het beroep tegen het besluit van 6 juli 2009 is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 17 december 2009 in zaak nr. 09/24393;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

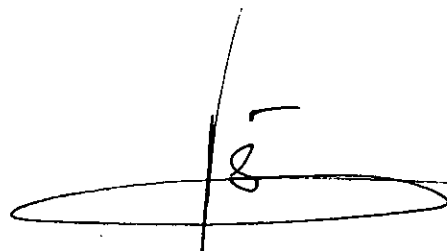
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 oktober 2010

284-549.

Verzonden: 4 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: AWB 09/24393 BEPTDN S7

Uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank van 17 december 2009

inzake:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0702.01.0165,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. H. Postma, advocaat te Groningen,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. E.B. Rijpma, ambtenaar bij de IND.

IND dossier nr.	Zwolle
Doos nr.	
Uitvoerdatum	
Beroep	
IND opvang datum	18 DEC 2009
Bezoek IND	Amalia Melis 18/12 336
Indicatie datum	
Controle datum	

Procesverloop

Op 30 juni 2009 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) gedaan. Verweerder heeft bij beschikking van 6 juli 2009 afwijzend op de aanvraag beslist. Aan eiser is medegedeeld dat hij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten.

Bij beroepschrift van 6 juli 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen deze beschikking. Dit beroep staat bekend onder nummer Awb 09/24393.

Bij verzoekschrift van (eveneens) 6 juli 2009 heeft eiser de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist. Dit verzoek staat bekend onder nummer Awb 09/24395.

De gronden van het verzoek om een voorlopige voorziening en van het beroep zijn bij schrijven van 14 en 16 juli 2009 aangevuld.

Bij uitspraak van 24 juli 2009 heeft de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige

Zaaknummer: Awb 09/24393

2

voorziening toegewezen.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de voorzieningenrechter en de wederpartij gezonden.

Op 25 oktober 2009 heeft eiser aanvullende stukken aan de rechtbank doen toekomen.

Verweerder heeft hier een afschrift van ontvangen.

In plaats van een verweerschrift heeft verweerder op 30 oktober 2009 een pleitnota overgelegd.

Openbare behandeling van het beroep door een meervoudige kamer heeft plaatsgevonden ter zitting van 5 november 2009. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking.

De rechtbank stelt vast dat eiser op 1 februari 2007 voor de eerste maal een aanvraag om toelating als vluchteling heeft gedaan. Bij besluit van 8 februari 2007 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 30 maart 2007 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, is het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is door een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 april 2007 bevestigd. Hiermee is de afwijzing van de aanvraag onherroepelijk geworden. Met deze uitspraak is in rechte is vast komen te staan dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser ongelooftwaardig is.

Eiser heeft op 30 juni 2009 een herhaalde aanvraag ingediend. Eiser stelt zich op het standpunt dat hij, omdat hij zich in Nederland heeft bekeerd tot het christendom en gelet op zijn gezondheid, bij terugkeer naar zijn land van herkomst schade zal oplopen. Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft eiser een aantal documenten overgelegd.

Volgens vaste jurisprudentie moet de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in dit geval, direct treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd.

Niet in geschil is dat eiser zich heeft bekeerd tot het christendom en dat dit als een nieuw gegeven moet worden beschouwd. Het geschil spitst zich derhalve toe op de vraag of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen. Naar het oordeel van de rechtbank dient die vraag bevestigend te worden beantwoord. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

De rechtbank stelt eerst vast dat eiser het standpunt van verweerder dat eiser geen vluchteling is in zin van het Vluchtelingenverdrag, niet heeft bestreden. Eiser meent dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, omdat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden

Zaaknummer: Awb 09/24393

3

onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of _____
bestrafningen.

In Wijzigingsbesluit vreemdelingencirculaire 2000 (WBV) 2007/15 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, Iraanse vreemdelingen die in Nederland tot het christendom zijn bekeerd, aangewezen als specifieke groep, ten aanzien van wie paragraaf C2/2.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) van toepassing is. Zij kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

Ter zitting van de rechtbank heeft de gemachtigde van verweerder meegedeeld dat voornoemd beleid wordt betrokken bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Door eiser is niet betoogd dat voornoemd beleid onredelijkheid is. Ook in een tweetal uitspraken van de Afdeling van 19 augustus 2009, JV 2009/385 en van 6 oktober 2009, LJN: BK0456, wordt geoordeeld dat de staatssecretaris van Justitie in redelijkheid tot het vaststellen van het in het WBV 2007/15 neergelegde beleid heeft kunnen komen.

Nu in de eerdere asielprocedure bij besluit van 8 februari 2007 het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is geacht en eiser dienaangaande in de onderhavige procedure geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, staat in rechte vast dat niet aannemelijk is dat hij in Iran problemen heeft ondervonden om andere redenen dan zijn geloofsovertuiging. Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat eiser aan het in het WBV 2007/15 neergelegde beleid geen aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning kan ontlenen.

Het vorenstaande laat evenwel onverlet dat de vreemdeling ook buiten het in het WBV 2007/15 neergelegde beleid een beroep kan doen op artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), welk artikel bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafningen.

Uit voornoemde uitspraken van de Afdeling volgt dat de inhoud van de ambtsberichten van juni 2007, februari 2008 en juli 2008 niet de conclusie rechtvaardigt dat een vreemdeling reeds omdat hij in Nederland tot het christendom is bekeerd bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In dat verband heeft de Afdeling overwogen dat, gelet op de opmerking in de ambtsberichten dat niet bekend is of in de verslagperiodes geweld tegen - bekeerde - christenen is gebruikt, en bij gebreke van concrete aanwijzingen voor het tegendeel, verweerder in die zaken terecht heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico op schending van artikel 3 EVRM loopt.

Inmiddels is in mei 2009 een thematisch ambtsbericht ter zake van de situatie van onder meer christenen in Iran uitgebracht. Dat ambtsbericht houdt onder meer het volgende in: "Er zijn aanwijzingen dat in de verslagperiode (bekeerde) christenen worden of werden lastiggevallen en/of geïntimideerd. Er zijn onbevestigde gevallen bekend van christenen die zijn opgepakt (en later op borgtocht weer vrijgelaten) op beschuldiging van delicten als

Zaaknummer: Awb 09/24393

4

drugshandel, waarbij de verdenking bestaat dat bekeringsactiviteiten de echte reden zijn. Ook 'spionage' wordt als argument gebruikt om (bekeerde) christenen voor verhoor mee te nemen naar het politiebureau. Over in de verslagperiode gebruikt geweld tegen christenen en/of tegen tot het christendom bekeerde voormalige moslims, is weinig bekend." Verder komt uit dat ambtsbericht naar voren dat regelmatig actieve bekeerders (tijdelijk) zijn opgepakt en ondervraagd. De meesten van hen zijn na korte tijd (soms op borgtocht) weer vrijgelaten, sommigen in afwachting van een proces. Indien men actief blijft en/of huiskerken bezoekt, bestaat de kans dat men opnieuw wordt vastgezet. Onder de koptekst "Praktijk - specifieke gevallen in de verslagperiode" worden vervolgens diverse praktijkvoorbeelden genoemd van gearresteerde christenen. Bij een aantal van hen is sprake geweest van mishandeling of marteling tijdens detentie. Voorts vermeldt het ambtsbericht dat blijkens documentatie in 2008 op zijn minst 73 arrestaties van (bekeerde) christenen zouden hebben plaatsgevonden. Het ambtsbericht meldt verder: "Ook in de eerste maanden van 2009 is sprake van een toenemende intimidatie van bekeerde christenen door de autoriteiten. Volgens lokale bronnen zou er soms wel gesproken kunnen worden van een golf van arrestaties.(...) Elke arrestatie lijkt volgens een vast patroon te geschieden: aanhouding, voor ondervraging naar een onbekende plaats afvoeren, na enige tijd al dan niet op borgtocht vrijlaten."

De rechtbank leidt uit het vorenstaande af dat er voor (bekeerde) christenen in Iran een reëel risico bestaat te worden gearresteerd en (gedurende korte dan wel langere tijd) te worden vastgehouden.

Ten aanzien van de omstandigheden tijdens detentie houdt het algemeen ambtsbericht Iran van juli 2008 voorts het volgende in:

"Hoewel mishandeling en foltering gedurende het gehele strafrechtelijke traject voorkomen, vinden deze het meest plaats tijdens het voorarrest, en dan met name in de niet-officiële detentiecentra. Gebruikte methodes zijn het toedienen van slaag met stokken, kabels en andere voorwerpen op de rug of voetzolen, schoppen, verstikken, het branden met sigaretten, ophanging aan de armen, onthouding van slaap, ontdoen van kleding, bedreigingen en verbale intimidatie. Ook werd wel bedreigd met verkrachting. Er zijn berichten dat gedetineerden medische zorg wordt onthouden om hen te dwingen tot een bekentenis of mogelijk als extra straf."

Op grond van het vorenstaande, beschouwd in samenhang met de in het thematisch ambtsbericht van mei 2009 genoemde praktijkvoorbeelden van bekeerde christenen tegen wie in gevangenschap geweld is gebruikt, is de rechtbank van oordeel dat er concrete aanwijzingen zijn dat tegen bekeerde christenen in Iran geweld wordt gebruikt.

Gelet daarop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, als bekeerde christen, bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarom heeft verweerder de aanvraag ten onrechte in het kader van de AC-procedure afgewezen.

Voorts overweegt de rechtbank nog het volgende. Niet in geschil is dat eiser lijdt aan diabetes en afhankelijk is van een ononderbroken behandeling, bestaande uit het dagelijks toedienen van insuline. In aanmerking genomen de hiervoor genoemde berichten dat aan gedetineerden medische zorg wordt onthouden, heeft verweerder ook in zoverre zich niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met

Zaaknummer: Awb 09/24393

5

artikel 3 EVRM.

Het beroep is, gelet op het voorgaande, gegrond en het besluit komt voor vernietiging in aanmerking. Gelet daarop laat de rechtbank een verdere bespreking van de gronden van het beroep achterwege.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,00, te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N.A. Vlietstra, voorzitter, mr. W.P. Claus en mr. M.B.W. Venema, rechters, bijgestaan door mr. M. Buikema, griffier.

mr. M. Buikema

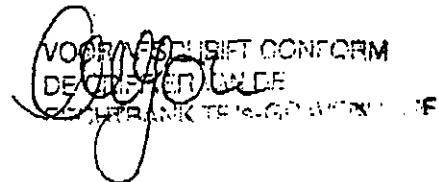
mr. N.A. Vlietstra

In het openbaar uitgesproken op 17 december 2009.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op:

17 DEC 2009

VOORAFSCHRIJFT CONFORM
DE WET VAN 19 JUNI 2006
OP AFSCHRIJVEN VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN**23 DEC 2009**

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van meervoudige kamer van
de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Assen
van 17 december 2009
met kenmerk Awb 09/24393

Inzake:

met kenmerk 0702.01.0165
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. H. Postma, advocaat te Groningen
(Postbus 1010, 9701 BA Groningen)

Proces
Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle

Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

mr. H.M. Pascha
038 888 6795

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Assen, van 17 december 2009, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk Awb 09/24393 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 6 juli 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 30 juni 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 6 juli 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Tegen dit besluit heeft verweerder bij brief van 6 juli 2009 beroep ingesteld bij de rechtbank 's-Gravenhage. Bij brief van dezelfde datum heeft verweerder een verzoek om voorlopige voorziening ingediend.
- 2.4 Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Assen van 24 juli 2009, Awb 09/24395, heeft de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de tweede alinea op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank leidt uit het vorenstaande [namelijk de door de rechtbank aangehaalde en weergegeven passages uit het thematisch ambtsbericht Iran inzake de situatie van christenen en homoseksuelen van 28 mei 2009] af dat er voor (bekeerde) christenen in Iran een reëel risico bestaat te worden gearresteerd en (gedurende korte dan wel langere tijd) te worden vastgehouden."

en vervolgens, na weergave van de omstandigheden tijdens detentie in Iran volgens het algemeen ambtsbericht over Iran van juli 2008, in de vierde en vijfde alinea op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Op grond van het vorenstaande, beschouwd in samenhang met de in het thematisch ambtsbericht van mei 2009 genoemde praktijkvoorbeelden van bekeerde christenen tegen wie in gevangenschap geweld is gebruikt, is de rechtbank van oordeel dat er concrete aanwijzingen zijn dat tegen bekeerde christenen in Iran geweld wordt gebruikt.

Gelet daarop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, als bekeerde christen, bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de laatste alinea op pagina 4, doorlopend op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"(...) In aanmerking genomen de hiervoor genoemde berichten dat aan gedetineerden medische zorg wordt onthouden, heeft verweerder ook in zoverre zich niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM."

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen op pagina 4, vijfde alinea, laatste volzin, en op pagina 5, tweede en derde alinea, van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

*Toelichting op de grieven**Ad grief 1*

- 4.1 Allereerst wil de Staatssecretaris opmerken dat de rechtbank op pagina 3, vijfde alinea, van de bestreden uitspraak terecht overwogen dat ook buiten het in WBV 2007/15 neergelegde beleid een beroep op artikel 3 EVRM kan worden gedaan.

Zie:

- *AbRS*, 6 oktober 2009, 200902172/1, www.raadvanstate.nl.

Alsdan dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

- 4.2 Naar mening van de Staatssecretaris is verweerder hierin niet geslaagd, gelet op het navolgende. Dit nu heeft de rechtbank miskend.
- 4.3 De rechtbank is ten onrechte en op onjuiste gronden tot het oordeel gekomen dat verweerder vanwege de enkele omstandigheid dat hij bekeerd christen is bij uitzetting naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.
- 4.4 Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van uw Afdeling dient de betreffende vreemdeling specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features") te stellen op grond waarvan er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij bij uitzetting voornoemd risico loopt. Het moet hierbij gaan om reëel risico, niet om een "mere possibility", terwijl de behandeling die de vreemdeling ten deel zal vallen "a minimum level of severity" in moet houden.

Zie:

- *EHRM*, 17 juli 2008, *NA tegen VK*, JV 2008/329;
 - *EHRM*, 8 april 2008, *Nnyanzi tegen VK*, JV 2008/191;
 - *EHRM*, 11 januari 2007, *Salah Sheekh tegen Nederland*, JV 2007/30;
 - *EHRM*, 30 oktober 1991, *Vilvarajah tegen VK*, RV 1991.19;
 - *AbRS*, 30 oktober 2009, 200809056/1, www.raad.van.state.nl.

- 4.5 Uit voornoemde jurisprudentie kan evenzeer worden herleid dat op het vereiste dat "special distinguishing features" moeten worden aangevoerd uitzondering bestaat indien sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in het land van herkomst of een deel daarvan en wanneer aannemelijk gemaakt is dat de vreemdeling

behoort tot een (kwestbare) (minderheids)groep(ering), welke systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. In het laatste geval is het niet nodig "further distinguishing features" aan te voeren en wordt aan de hand van de voorhanden zijnde algemene informatie beoordeeld of sprake is van een dergelijke groep. Omdat sprake is van een uitzondering op de hoofdregel dat individuele indicaties aangevoerd mochten worden (ook wel: het individualiseringsvereiste) en vanwege de vereiste *systematische* blootstelling aan een *praktijk* van onmenselijke behandelingen zal niet snel geconcludeerd kunnen worden dat sprake is van een dergelijke groep. Voor zover bekend is tot dusver in de jurisprudentie van het EHRM en van uw Afdeling alleen de Reer Hamar in Somalië als een zodanige bevolkingsgroep aangemerkt.

Zie:

- EHRM, 17 juli 2008, NA tegen VK, JV 2008/329;
- EHRM, 11 januari 2007, Salah Sheekh tegen Nederland, JV 2007/30;
- AbRS, 30 oktober 2009, 200809056/1, www.raad.van.stata.nl.

- 4.6 Uit de bestreden uitspraak blijkt onvoldoende dat de rechtbank vorenstaande in haar oordeel over deze zaak heeft betrokken. In het bijzonder blijkt niet uit de uitspraak dat de rechtbank zou hebben beoordeeld of christenen in Iran een groep zijn die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Eerst indien dit uit de voorhanden informatie over christenen in Iran zou blijken zou het ontbreken van verdere individuele kenmerken verweerder niet aangerekend kunnen worden. De rechtbank heeft dit miskend.
- 4.7 De rechtbank komt tot haar oordeel onder meer op grond van delen uit het ambtsbericht, die zien op christenen die (actief) bekeren. Daarop te stoen dat dit voor alle christenen zou gelden is niet juist.
- 4.8 Verder valt op dat de rechtbank in de bestreden uitspraak (op pagina 3, zesde alinea) verwijst naar jurisprudentie van uw Afdeling, waaruit blijkt dat uit de inhoud van de (eerdere) ambtsberichten van juni 2007, van februari 2008 en van juli 2008 niet de conclusie rechtvaardigt dat een vreemdeling reeds omdat hij in Nederland bekeerd is tot het christendom bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit die eerdere ambtsberichten blijkt ook al dat de positie van christenen, waaronder tot christendom bekeerde voormalige moslims, in de perioden, waarop de ambtsberichten betrekking hebben, niet rooskleurig is, terwijl - zoals gesteld - dit volgens jurisprudentie van uw Afdeling er niet toe heeft moeten leiden dat aangenomen moet worden dat alleen al het zijn van christen betekent dat bij terugkeer een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bestaat.

De Staatssecretaris meent dat ook thans op basis van het ambtsbericht van mei 2009 tot eenzelfde conclusie gekomen kan worden en wil in dit verband het volgende opmerken.

- 4.9 Uit het ambtsbericht van mei 2009 komt een beeld over de positie van christenen naar voren dat nog immer niet rooskleurig is. Uit dit ambtsbericht, in vervolg op en in het verlengde van de eerdere ambtsberichten over Iran, blijkt echter ook dat christenen in Iran met name problemen kunnen ondervinden indien zij zich actief met bekering van anderen bezig houden. Het ambtsbericht noopt niet tot de conclusie dat de enkele omstandigheid dat voor iemand, die elders (buiten Iran) is bekeerd tot het christendom, bij terugkeer een reëel risico op een behandeling in

strijd met artikel 3 EVRM zal bestaan. De Staatssecretaris komt tot dit oordeel vanwege het volgende.

- 4.10 Op pagina 4 van het ambtsbericht wordt vermeld dat het is toegestaan het eigen geloof te belijden en op pagina 11 dat met name evangeliserende (lees: bekerende) christenen nauwgezet in de gaten worden gehouden en vaak lastig worden gevallen. Dit lijkt een continuering van de situatie die ook al bestond ten tijde van de perioden, waarop de eerdere ambtsberichten betrekking hebben omdat ook daarin - als gesteld - is vermeld dat christenen met name bij bekeringsactiviteiten problemen kunnen ondervinden. De rechtbank heeft miskend dat er in dit opzicht geen verandering in de situatie van christenen in Iran heeft plaatsgevonden ten opzichte van de situatie ten tijde van de perioden, waarop de eerdere ambtsberichten over Iran zien.
- 4.11 Over de positie van terugkerende, tot het christendom bekeerde voormalige moslims, vermeldt het ambtsbericht op pagina 16 dat niets bekend is van enige bijzondere aandacht van de Iraanse autoriteiten voor deze groep. Het ambtsbericht is volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling een deskundigenadvies zodat van de juistheid, maar ook van de volledigheid ervan uitgegaan dient te worden.
- Zie:*
- AbRS, 12 oktober 2001, AB 2001, 359.
- 4.12 De volledigheid van het ambtsbericht betekent dat niet aannemelijk is dat terugkerende, tot het christendom bekeerde, voormalige moslims (zoals verweerder) geen bij artikel 3 EVRM verboden behandeling van de zijde van autoriteiten ten deel zal vallen louter omdat zij christen zijn. De toenemende intimidatie van bekeerde christenen door de autoriteiten in de eerste maanden van 2009 en de golf van arrestaties, vermeld op pagina 15 van het ambtsbericht, lijken aldus gericht op in Iran wonende christenen, christen bij geboorte of later tot het christendom bekeerd. Verweerder behoort niet tot deze groep omdat hij elders (hier te lande) tot het christendom is bekeerd zodat niet aannemelijk is dat hem bij terugkeer naar Iran eenzelfde behandeling ten deel zal vallen.
- 4.13 Ten onrechte heeft de rechtbank nagelaten de hier bedoelde passages in onderlinge samenhang te bezien en zonder meer aangenomen dat de door haar aangehaalde en weergegeven passages uit het ambtsbericht voor al de christenen in Iran gelden. Daarnaast heeft de rechtbank niet tot het oordeel in de bestreden rechtsoverweging kunnen komen omdat er onvoldoende uit blijkt dat, hoewel sprake is van intimidatie van christenen, deze intimidatie - mede gelinkt op hetgeen overigens in het ambtsbericht is gesteld - zodanig is dat sprake is van een systematische praktijk, waarin christen in Iran louter vanwege het christen zijn aan een onmenselijke behandeling worden blootgesteld.
- 4.14 Verder blijkt uit ditzelfde ambtsbericht (pagina 8) dat van geweld tegen christenen en/of tot het christendom bekeerde voormalige moslims weinig bekend is zodat ook van de zijde van medeburgers geen onmenselijke behandeling dreigt. De rechtbank haalt deze passage aan en komt desondanks in de eerst bestreden rechtsoverweging tot het oordeel dat er "concrete" aanwijzingen zijn dat tegen bekeerde christenen in Iran geweld wordt gebruikt, waarbij de rechtbank blijkens dezelfde zin mede doelt op geweld dat in gevangenschap is gebruikt (geweld van de zijde van de autoriteiten). De uitspraak is aldus onduidelijk waar het betreft welk geweld

jegens christenen (van medeburgers of van de autoriteiten) de rechtbank tot haar oordeel heeft doen komen.

- 4.15 Omdat gelet op vorenstaande geen aanleiding bestaat aan te nemen dat verweerder enkel omdat hij christen is zal worden gedetineerd heeft de rechtbank in de detentieomstandigheden in Iran ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat verweerder bij uitzetting naar Iran aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, welke voldoet aan het genoemde vereiste van "a minimum level of severity", zal worden onderworpen.
- 4.16 Anders dan de rechtbank heeft overwogen is het aan de rechtbank voorgelegde besluit van 6 juli 2009 niet onvoldoende gemotiveerd, waar het betreft de beoordeling of verweerder louter omdat hij christen is een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Toelichting op grief 2

- 4.17 De hier te bestrijden rechtsoverweging ligt in het verlengde van de rechtsoverwegingen, waartegen de eerste grief zich richt, en heeft om die reden geen zelfstandige betekenis, althans dient gelezen te worden in samenhang met het gestelde onder grief 1. Deze grief zich richt tegen het oordeel van de rechtbank of de Staatssecretaris heeft kunnen oordelen dat (ook) vanwege de gezondheidstoestand van verweerder geen schending van artikel 3 EVRM dreigt.
- 4.18 De rechtbank neemt ten onrechte aan dat verweerder, enkel omdat hij christen is en gelet op de inhoud van het ambtsbericht van mei 2009, bij uitzetting naar Iran zal worden gedetineerd en ten gevolge daarvan zal worden onderworpen aan een behandeling zoals vermeld in het ambtsbericht van juli 2008, waaruit de rechtbank citeert. Voor deze veronderstelling van de rechtbank kan geen grondslag gevonden worden in het ambtsbericht van mei 2009, waarbij wordt verwezen naar het gestelde onder grief 1.
- 4.19 Anders dan de rechtbank heeft overwogen was een nadere motivering hier niet geïndiceerd.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 6 juli 2009 ingestelde beroep.

Zwolle, 23 december 2009

gemechtigde

mevrouw mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces/Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 8886297
telefax 038 888 6557/6558